

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin ⁽¹⁾, w stosownym wypadku w związku z art. 16 ust. 1 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten wymaga, aby w celu uznania obywateli państw trzecich za „małoletnie dzieci” w rozumieniu tego przepisu były one „małoletnie” nie tylko na dzień złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt, ale również na dzień wydania przez administrację ostatecznej decyzji w sprawie takiego wniosku?

(¹) Dz.U. 2003, L 251, s. 12.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-827/14, Deutsche Telekom AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lutego 2019 r. przez Deutsche Telekom AG

(Sprawa C-152/19 P)

(2019/C 164/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Deutsche Telekom AG (przedstawiciele: adwokaci D. Schroeder i K. Appel)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Solvanet a.s.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-827/14 w zakresie, w jakim oddala skargę;
- uchylenie w całości lub w części decyzji Komisji C(2014) 7465 final z dnia 15 października 2014 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 102 TFUE oraz w art. 54 porozumienia EOG (Sprawa AT.39523 — Slovak Telekom), sprostowanej decyzją Komisji C(2014) 10119 final z dnia 16 grudnia 2014 r., a także decyzją Komisji C(2015) 2484 final z dnia 17 kwietnia 2015 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie, oraz — tytułem ewentualnym — uchylenie nałożonych na nią grzywnien lub dalsze obniżenie ich kwoty;
- tytułem żądania ewentualnego — odesłanie sprawy do Sądu celem wydania nowego orzeczenia;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania poniesionych w niniejszym postępowaniu i w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni zasady prawa, zgodnie z którą, aby możliwa była odmowa dostępu do dokumentów, wnioskowany dostęp musi mieć zasadnicze znaczenie dla działalności na rynku sąsiednim, i w konsekwencji nie zastosował jej lub zastosował ją niewłaściwie.

Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni zasady prawa, zgodnie z którą spółce dominującej można przypisać zachowanie jej spółki zależnej tylko wtedy, gdy faktycznie wywierała ona decydujący wpływ, i w związku z tym niewłaściwie ją zastosował.

Po trzecie, Sąd nie zastosował zasady prawa — a zatem zastosował ją niewłaściwie — zgodnie z którą spółce dominującej można przypisać zachowanie jej spółki zależnej tylko wtedy, gdy ta ostatnia w istocie zastosowała się do instrukcji spółki dominującej.

Po czwarte, Sąd niewłaściwie zastosował zasadę prawa, zgodnie z którą w postępowaniu administracyjnym musi być zapewnione prawo do bycia wysłuchanym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 22 lutego 2019 r. — Kypriaki Kentriki Archi/GA

(Sprawa C-154/19)

(2019/C 164/27)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kypriaki Kentriki Archi

Druga strona postępowania: GA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niezależność od władzy wykonawczej prokuratury, która wydaje europejski nakaz aresztowania zgodnie z ustawodawstwem krajowym, może być oceniana na podstawie roli, jaką odgrywa ona w krajowym systemie prawnym? Jeśli nie, to jakie są kryteria, według których należy oceniać jej niezależność od władzy wykonawczej?
- 2) Czy prokuratura w Hamburgu, która zgodnie z niemieckim ustawodawstwem jest częścią władzy wykonawczej, a nie sądowej, podlega hierarchicznej strukturze ministerstwa sprawiedliwości i ma obowiązek ścigania sprawcy przestępstwa, jeżeli uzna to za właściwe po dokonaniu oceny wszystkich uniewinniających i obciążających okoliczności sprawy, może zostać uznana za wystarczająco niezależny organ, który uczestniczy w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i w związku z tym stanowi „organ sądowy” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾ w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi?